

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι

Δο 8

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου

Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλον δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφω συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλῃσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνεστίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

τῆς ἀπουσίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως οὐδὲν πολιτικὸν γεγονός ἄξιον σημασίας συνέβη κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, αἱ δὲ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς ἐξηκολούθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς κανονικότητος τῶν βουλευτῶν ἀπασχολουμένων ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάζει νομοσχεδίων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐσπερημένων σημασίας τινὲς ἰδιαιζούσης. Μόνον τὸ ἐπεισόδιον τοῦ στρατηγῶ Σμολένσκη ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον πάντων καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν παρούσαν ἐβδομάδα, ἀπασχόλησε δὲ καὶ τὴν Βουλὴν. Ὁ στρατηγὸς λαβὼν εἰς Μεσολόγγιον τηλεγράφημα τοῦ ὑπουργείου δι' ἀνεκκοινοῦτο αὐτῷ ὅτι ἐτίθετο εἰς διαθεσιμότητα, ἀπήντησε τηλεγραφικῶς εἰς τὸν πρῶτον ὑπουργὸν καὶ τὸν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν εὐχαριστῶν, διότι ἐθηχάν αὐτὸν εἰς διαθεσιμότητα, καθότι ἀπελθόντος ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ Διαδόχου δὲν ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ ὡς ἀρχαιότερος στρατηγὸς διαταγὰς ἀπὸ νεώτερόν του ὅστις διορίσθη ἀναπληρωτὴς τοῦ Διαδόχου. Ἀμέσως ἐρρίφη ἡ ἰδέα, διὰ τινος ἐσπερινοῦ φύλλου, ὅτι τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἦτο ἀντιπειθαρχικὸν καὶ ἔδει νὰ τιμωρηθῇ ὁ στρατηγός. Ἐκ τῆς γενομένης ὅμως ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως καὶ ἐκ τινων ἀνακοινώσεων τοῦ στρατηγῶ πρὸς δημοσιογράφους ἐπαρκῶς διελευκάνθη ἡ ὑπόθεσις καὶ εὗρεθῃ ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείων δὲν ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ὡς ἐπέτρεπεν ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου καὶ ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸν Σμολένσκη. Ἐνῷ τὸ διάταγμα, δι' οὗ ἐτίθετο εἰς διαθεσιμότητα, ἦτο ὑπογεγραμμένον πρὸ ἡμερῶν δὲν ἀνεκοινώθη αὐτῷ ἐνῷ εὗρίσκετο εἰς Ἀθήνας καὶ μόλις ἀπῆλθεν εἰς Μεσολόγγιον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Τοῦτο εἶνε ἐνδεικτικὸς δυσμενείας ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὸν στρατηγόν, ἥτις κατ' οὐδένα λόγον ἐπετρέπετο. Καὶ ἂν εἰσέτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ τινος δεκανέως ἀπῆταιτο ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου μεγαλειτέρα φιλοφροσύνη. Προκείμενου δὲ περὶ τοῦ στρατηγῶ Σμολένσκη ἡ φιλοφροσύνη αὕτη εἶνε πάντοτε ἀπαραίτητος. Ἐκ τοῦ πολέμου ἐξῆλθε οὐχὶ ἡττημένος καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εὗρεν ὁ ἀπανταχοῦ διεσπαρμένος ἐλληνομιστὸς τὸν ἥρωα ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν ἐπικαθήσαν ἐν τῇ καρδίᾳ του λύπην διὰ τὰ ἀτυχήματα τοῦ πολέμου. Ἐὰν δὲ ὁ στρατηγὸς ἔχει εἰσέτι τὴν αὐταπάρνησιν νὰ ἐξακολουθῇ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσιν οἱ σήμερον ἀσθενεῖς πρὸς τὸν ἄνδρα ὅτι, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ἐδεκάτιζε τὸν ἐχθρὸν καὶ προσκινδύνευεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος, αὐτοὶ ἀπελάμβανον εἰς τὰς οἰκογενειακάς ἀγκάλας τὰς ἀνέσεις τοῦ καθ' ἡμέραν βίου.

Δὲν θέλομεν νὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τὴν συζήτησιν ἐὰν ὁ Σμολένσκης ἐπρεπε νὰ διορισθῇ ἀναπληρωτὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Διαδόχου. Τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τινὰς ἐλύθη ἤδη. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι τοιαῦτα γεγονότα διασαλεύουσι τὸ κύρος τοῦ ὑπουργείου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν, προξενούσι δὲ λυπηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω κόσμον. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Βασιλέως ἐξ Εὐρώπης θέλει βεβαίως τακτοποιηθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὡς δὲ λέγεται, ὁ Βασιλεὺς θὰ εὗρίσκηται ἐν Ἀθήναις μετὰ 25 ἡμέρας. Κύριον μέλημα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐν Εὐρώπῃ διαμονὴν του εἶνε τὸ Κρητικὸν ζήτημα. Αἱ δυσχέρειαι εἶνε μεγάλαι καὶ συνεπὲς θὰ καταβληθῶσι πολλαὶ προσπάθειαι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὅπως καὶ αἱ εὐχαὶ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ἐισακουσθῶσι καὶ οἱ πόθοι τῶν Κρητῶν ἐκπληρωθῶσιν. Ὁ ἐν Χανίοις ἀνταποκριτὴς τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου τηλεγραφεῖ ὅτι «αἱ Δυνάμεις δὲν θὰ συναινέσουν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος» ἐξ ἄλλου ὁ πρίγκηψ Γεώργιος κατέστησε γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν λήξιν τῆς ἐντολῆς του τὸν προσεχῆ Νοέμβριον θὰ ἀρνήθῃ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ ὑπὸ τὰς ἐπικρατούσας συνθήκας. Ἐνεκα τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς, ἣν ἐξασκεῖ ὁ Πρίγκηψ εἰς τὴν νήσον, τῆς ἀξιοσημειώτου ἐπιτυχίας ἣν ἐπέτυχεν ἡ διοίκησις του καὶ τῆς δυσκολίας τῆς εὐρέσεως διαδόχου εὐπροσδέκτου ὑπὸ τῶν Κρητῶν ἐν περιπτώσει παραίτησώς του αἱ Δυνάμεις φυσικῶς θὰ προσπαθῶσιν νὰ εὕρουν λύσιν ἐξασφαλίζουσαν τὴν συνεχῆ παρουσίαν τοῦ Πρίγκηπος ἐν ἐν Κρήτῃ, ἀποφεύγουσαι οὕτως εἰς ἀνδρόθετε μεταβολὴν εἰς τὴν διεθνή θέσιν, τίνουσιν ν' αὐξήσῃ τὰς πολλὰς ἀμηχανίας ὑπὸ τῶν ὁποίων περιστοιχίζεται ἡδη τὸ εὐρωπαϊκὸν Κονσέρτον. Ἡ πρότασις τοῦ πρίγκηπος, προσθέτει ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Λονδίνου φύλλου, ὅπως ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς ἀντικαταστήσῃ τὰ διεθνῆ ἐν τῇ νήσῳ στρατεύματα, ἔχει τὸ πλεονέκτημα τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἀθετήσεως τῆς ἐπικυριαρχίας τοῦ Σουλτάνου ἐνῷ συγχρόνως θέτει τέρμα εἰς κατὰστασιν μὴ δυναμένην ὅπως ὁποῖτε νὰ θεωρηθῇ ὡς διαρκής. Ἀναμφιβόλως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ συνομολογηθῇ, ὅπως τὰ ἐλληνικὰ στρατεύματα εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τὰς διατάγας καὶ τὸν ἑλεγχον τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ. Ὁ Σουλτάνος εἶνε διατεθειμένος νὰ εὐνοήσῃ τὴν δημιουργίαν πρίγκηπατο ὁμοῦ πρὸς τὸ τῆς Βουλγαρίας· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη προφανῶς εἶνε πάρα πολὺ ἀντιδημοτικὴ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἡ παραδοχὴ τῆς θὰ ἐξέθετε τὴν ἐλληνικὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν εἰς πολλὰς μορφάς. Πραγματικῶς ἡ ἰδρυσις πρίγκηπατο θ' ἀποτελεῖ ἐν πρὸς τὰ πρόσω βῆμα πρὸς τὴν τελικὴν ἐνωσιν καὶ οὕτως ἤθελεν ἐννοηθῇ ἐκ μέρους τῶν Κρητῶν, ἀλλ' αἱ βαθμιαία λύσεις δὲν εὐνοῦνται καὶ δὲν συνιστῶνται ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς ἀνυπομονησίας.

ΠΕΡΙ ΣΑΓΙΑΔΟΣ

Ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς νήσου καὶ πόλεως Κερκύρας ἐπὶ τῆς στεναζούσης ἐπὶ ὑπὸ τὸν ἐπαχθέστατον τούρκικόν ζυγὸν πολυτλήμονος Ἡπείρου κεῖται ἡ Σαγιάδα, πολυανθρωποτέρα μὲν ἄλλοτε καὶ μεγαλειτέρα, νῦν δὲ χωρίον ὑπὸ 650—700 κατοίκων κατοικουμένη. Ἡ Σαγιάδα εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας μικρᾶς ὁροσειρᾶς καὶ πανταχόθεν μὲν εἶνε περικεκλεισμένη ἀπὸ ράχεις, μόνον δὲ πρὸς Νότον ἀφίεται ἀνοικτὴ διέξοδος, ἥτις μετὰ ὀλίγον ἀπόστασιν καταλήγει εἰς εὐρεῖαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττον πεδιάδα, ἐνθα εἶνε αἱ ἀμπελοὶ καὶ τὰ χωράφια τῶν Σαγιαδενῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Σαγιάδας, ὡς πάσης τῆς Ἡπείρου, εἶνε φιλαπόδημοι καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ διὰ πολλὰς αἰτίας ἀποδημοῦσιν εἰς διαφόρους χώρας ἐνθα, τὸν πικρὸν ἄρτον τῆς ξενιτείας γενόμενοι καὶ μυρία στερήσεις καὶ κακουχίας ὑφιστάμενοι, ἐξοικονομοῦσι διὰ τῆς διακρινούσης αὐτοὺς τιμωρίας καὶ φιλοπονίας ὀλίγα χρήματα, μεθ' ὃ σπεύδουσιν, ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πεφιλημένην αὐτῶν γενέτειραν, ἐνθα ἀφού διαβείνωσιν ὀλίγον χρόνον καὶ δὴ μῆνας, πάλιν ξενιτεύονται, ὅπως ἐπανέλθωσι πάλιν μετὰ πολλὰ ἔτη καὶ οὕτω τοῦτο ἐξακολουθεῖ. Ὅσοι δὲ μένουσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν ἐργάζονται, ἄλλοι μὲν εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ καφενεῖα, ἄλλοι δὲ εἰς τὰ ἀμπελῖα, χωράφια αὐτῶν καὶ τέλος οἱ πλείονες κατὰ τὸ θέρος εἰς τὰς ἀλικάς. Καὶ βλέπει τις τὸ χωρίον ἔρημον κατὰ τὸ θέρος, διότι οἱ κάτοικοι πανικῶς κατέρχονται εἰς τὰς ἀλικάς καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐργάζονται πρὸς ἐξαγωγήν ἁλατος, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά παρὰ τὰς καλύβας καταγίνονται εἰς τὸ νὰ ρηγίζωσι καὶ ξηραίνωσι τὰ ἀπὸ ἐκεῖ πλῆσιον καὶ ἄλλοθεν ἐξαγόμενα βουρλα. Ἐκκλησίας ἡ Σαγιάδα κέκτηται (3) τρεῖς μὲν (τὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου, ἁγ. Νικολάου καὶ ἁγ. Δημητρίου) ἐν καλῇ καταστάσει, δύο δὲ (2) (τὴν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος καὶ ἁγ. Κυριακῆς) κατερειπωμένας. Τὸ δὲ σχολεῖον, δυστυχῶς, δὲν εὗρίσκεται εἰς ἡν ὄφειλε κατὰστασιν καὶ τοῦτο διότι ἀπὸ 10ετίας ὁ ἐπάρατος κομματισμὸς ἐισήλθε καὶ εἰς τὴν τῆς ὁμοιοῦσαν κοινότητα καὶ διήρπεν αὐτὴν εἰς δύο (2) ἀντιμαχόμενας μερίδας. Κατὰ τὰ πρῶτα μάλιστα ἔτη τῆς κομματικῆς διαπάλης πολλὰ τὰ ἐκτροπα συνέβησαν, ἐν οἷς ἀριθμεῖται καὶ ἡ κατάργησις τοῦ εὐδοκίμως λειτουργούντος Παρθενագωγείου. Ταῦτο δὲ μικροῦ ὀδυνῆσαι καὶ τὸ ἀρρεναγωγεῖον, ὅπερ ἔχει (5) πέντε τάξεις μεθ' ἑνὸς ἡ δύο διδασκάλων, 70—80 μαθητῶν φοιτῶντων. Καὶ τότε εἰσῆλθε μὲν ἐκ τῆς πελάγους διαλύσεως, οὐχ ἥττον ὅμως περὶ ἤλθεν εἰς κατὰστασιν χειροτέραν καὶ αὐτῆς τῆς διαλύσεως. Ἰδοὺ οἱ καρπὸι καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς διαφωνίας καὶ τῶν κομματικῶν διαπληκτισμῶν! Ἀθλιότης, κατὰστασις, δυστυχία καὶ οὐδὲν πλεόν. Ἀπὸ (3) τριῶν ὅμως ἐτῶν ἡ ἐνταῖς τῶν κομματικῶν παθῶν ἐμετριάσθη καὶ ἀμφότεραι αἱ ἀντιμαχόμεναι μερίδες, κατανοήσαντες ὅτι διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν τέκνων τῶν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας βαρὺ θὰ καταθέσωσιν αὐτοῖς τὸ ἀνάθεμα, συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅσον ἀφορὰ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὸ μὲν ἀρρεναγωγεῖον ἐνίσχυσαν ὥστε νὰ λειτουργῇ ἀπορροχῶτως κατὰ τὸ μᾶλλον ἡττον, τὸ δὲ παρθενագωγεῖον ἀνεσύστησαν.

ἀφ' ἧς ἐμετριάσθησαν ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν ἀπ' αὐτοῦ τραπεζίται ἐκφάσεις τοῦ ἐργου. Τὰ θεωρεῖα τῆς τρίτης σειράς καὶ τὸ ὑπερφὸν ἀποκλείονται ἀπὸ κυριότητος. — Προεκηρύχθη ἀναγνάνσιμος πρὸς πληροῦσιν ὅς θέσαν ἀκολουθῶν β' τάξεως, ἐν ᾗ κληθεῖσιν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν 26ην Μαρτίου ε. ε. — Τὴν παρελθούσα ἐβδομάδα ἀφίχθη εἰς τὸν αἰρηροδρόμον σταθμὸν τῆς Βικτωρίας τοῦ Λονδίνου ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Διαδόχου. Ὁ βασιλεὺς ἐφερπύλαται ταινίαν πένθους ἐπὶ τοῦ τίλου τοῦ ἐγγένετος δ' ἀετός ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνων ἐπιτετραμμένον, τοῦ ἀρχιμανθρίτου τῆς ἐκεί ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, περιβαλλόμενον τὴν γραμμὴν τοῦ στήλην καὶ τοῦ πύργου τοῦ Καρόλου εἰς Λονδίνο· ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς Ὀρθόδοξον τῆς Λαοῦνιαν πρὸς δεξιῶσιν τοῦ Βασιλέως. Κατὰ τὴν ἐκ Παρισίων διελθούσαν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου, ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς εἰς τὸν σταθμὸν ἄνθρωποι τοῦ παρόδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ προσωπικὸν τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας καὶ τινες Ἕλληνας. Βασιλεὺς ἐφερε ρεῖθρον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἵππον. Βασιλεὺς καὶ διάδοχος ἐγενεμάσαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σταθμοῦ, ἀνεφύρσαν δ' ἄμεσας κατόπισιν. Δι' ἑλληνικὰ ἐφημερίδας βεβαίωσαν, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ Λονδίνου ἐπιστρεφὴν του, ὁ Βασιλεὺς, διερχόμενος διὰ Παρισίων, θὰ μείνῃ ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὴν « Ἐφημ. τ. Θεσπεσιμνῆς », ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Κρόμβεργ καὶ τὴν αὐτοκράτειραν Φρειδερίκη

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκοντο ἐξ Ἀρτης ὁ κ. Ἀντώνιος Γαρουφαλῆς δῆμαρχος Ἀρτης καὶ ὁ κ. Ἀναστάσιος Κυρίτης διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς.

— Ἀνεχώρησε διὰ Ζίτσαν ὁ κ. Δημήτριος Τζέ-
τζης ἱατρός.

— Ἀνεχώρησαν δι' Ἀρταν οἱ κ.κ. Νικόλαος Τη-
λεγάδης, Γιαννακούλης Τέλουνας καὶ Ἰωάννης Ζη-
σόπουλος (Ταχπανάρης).

— Φοβερὸς χειμὼν ἐνέσκηψεν εἰς τὴν δυτικὴν
ἰδίως Ἡπειρὸν πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι εὗρον τὸν θάνατον,
εἰς μάλιστα ὁ Χρήστος Παπαναστάσης μεταβιβαίνων
ἐκ τοῦ χωρίου Σέλτσι εἰς Βούρμπιαννὴν ἐφθασεν ἐκεῖ
μετὰ δυσκολωτάτην πορείαν 5 ὥρων, ἐν ᾧ μόλις
περὶ τὴν ὥραν ἀπέχει ἡ Βούρμπιαννη, καὶ εἰς τοιαύ-
την κατὰστασιν, ὥστε μετ' ὀλίγου ἀπεβίωσεν.

— Ἀφίκετο ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ ἐκεῖ ἐργαστασι-
άρχης Σαβωνοπούλας κ. Βασ. Δ. Γιάκος καὶ ἀνεχώ-
ρησεν διὰ Ζάκυνθον καὶ ἐκ Συρράκου ὁ κ. Σπ. Γ.
Βασταρούλας ἱατρός.

— Ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων ὑπὸ αἰσιωτά-
τους οἰωνοὺς ἐτελεύτησεν πρὸ ἡμερῶν ἐν Μπένια τῆς
Πρεμετῆς (τῆς Ἡπείρου) οἱ γάμοι τοῦ συμπαθέστα-
του καὶ γλωσσομαθοῦς Εὐέλπιδος νέου κ. Δημητρίου
Γρ. Γρηγοριάδου, γραμματέως τοῦ μεγάλου τροφодо-
τικού ἐν Κων)πόλει Καταστήματος τῶν ἐκ Πρεμετῆς
κ. Χρήστου Παπᾶ καὶ ἀδελφ. τῶν προσομιζομένων
ἐκεῖ Εὐρωπαϊκῶν πλοίων καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἀγγλικῶν,
μετὰ τῆς ἀφροπλάστου καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων
κεκοσμημένης δεσποινίδος Κωνσταντίνος τῆς ἐγκρίτου

οἰκογενείας κ. Θάνου ἐκ Πρεμετῆς. Συγγαίρων ἐλο-
φύχως τῷ εὐαρμοστῷ ζεύγει εὐχομαι αὐτῷ βίον μα-
κράϊωνα ἀνθόσπαρτον καὶ ἔλθιον.

Θεμιστοκλῆς Σ. Πατέρας

— Ἀπεβίωσεν ἐν Κονίστῃ (τῆς Ἡπείρου) πρὸ
ἡ ἐρῶν ἡ Σεβαστὴ δέσποινα Ἑλπίς σύζυγος τοῦ μα-
καρίτου Ἰωάννου Πρίγκου καὶ μήτηρ τῆς χήρας κ.
Ἀμαλίας συζύγου τοῦ ἄλυστον τὴν μνήμην καταλι-
πόντος Ἀναστασίου Γάζη, καὶ τοῦ ἐν Ἀδῷ Παῖδι
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐξασκούντος τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα
κ. Κωνσταντίνου ἑωαν. Πρίγκου.

— Ἐν Ἰωαννίνοις ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 55 περί-
που ἐτῶν ἡ Βασιλικὴ Γ. Γραμματεία τοῦ ἀφῆσασα
μνήμην χρηστῆς καὶ ἐναρέτου δεσποινῆς. Συλλυπού-
μεθα τοὺς οἰκεῖους αὐτῆς ἀπαντας ὡς καὶ τὸν ἐν
Πέρτ-Σαϊδ γαμβρὸν αὐτῆς κ. Ἀθαν. Ν. Κωτσίκην.

[X. Β. Χ.] Ἡ Μυστικὴ θυρὶς. — Ὑπὸ
τὸν τίτλον τοῦτον ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς καὶ
μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα Ἡπειρωτῶν πρὸ τοῦ τυ-
ποῦ Ἡπειρωτικὸν μυθιστόρημα ἐξόχως τερ-
πνὸν καὶ ἐπαγωγὸν καὶ ἄξιον πάσης συστάσεως,
ἔργον τοῦ λίαν εὐφυοῦς καὶ εὐέλπιδος νέου κ.
Λεωνίδου Μ. Βασιλειάδου, γόνου τῆς ἐκ Με-
θόδεως τῆς παλαιᾶς Πωγωνιανῆς γνωστῆς ἐγ-
κρίτου Ἡπειρωτικῆς οἰκογενείας. Ἡ σκηνὴ τοῦ
ἔργου τοῦτου ὑπόκειται ἐν Ἰωαννίνοις, ἡ ὑπό-
θεσις αὐτοῦ καθαρὰ Ἡπειρωτικὰ ἦθη, ἡ δὲ κα-

Μ' ἐκτίθεν ὁ Παναγῆς
μὲ ζωγραφὸς ὁ Κύρος
κι' ἡ δωδεκάδα πειροπὴ
μὲ τὸ χαρτὶ σὺν χέρι
γράφει καὶ στέλλει τὰ χαρτιά
τοῦ μεγάλου στινιανού
Στινιανὲ πρωτότιμῃ
καὶ πρωτοτιμημένῃ,
πρῶτ' ὁ Θεὸς σὲ τίμησε
κι' ἐπειτα ὁ κόσμος ὅλος
σὲ τίμησε τὸ Λάμποβο
τοῦ Κωνσταντίνου χώρα.

Πλὴν τοῦτου διασώζονται καὶ τινὰ ὀνόματα
ἐκ τῶν τότε ἱερέων, οἶον, Νικόδημος, Ἀνθι-
μος, Γεράσιμος, Βαρθολομαῖος, Παπᾶ Γεώρ-
γιος κ.τ.λ. οἵτινες ἦσαν ἐξαιρετοὶ καὶ ὀνομαστοί,
τοὺς ὁποίους δὲ θέλουσιν οἱ ἐγγῶριοι νὰ κατα-
γωνται ἀπὸ ἐκείνους τοὺς 12 πρῶτους ἱερεῖς,
ὧν ἡ φυλὴ ἦν ἰδιαιτέρα κατὰ διαδοχὴν δεχε-
μένη τὴν ἱερωσύνην, ἥτις ἐσέβετο καὶ ἐτίματο
περισσότερον ἀπὸ ὅλα διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν
ἀφοσίωσιν. ἦσαν ἱερεῖς ἐγγράμματοι καὶ σώφρο-
νες ὡς καὶ οἱ κάτοικοι εὐπροσέγοροι πρὸς τοὺς
ξένους, διότι καὶ τὸν ἀρχαῖον καιρὸν ἡ φιλοξε-
νία ἦν εἰς τιμὴν μεγάλην, ὡς καὶ παρὰ τοῖς
συγγραφεῦσι τὸ ξένος ἀντὶ τοῦ φίλος συγχάκις
ἐλαμβάνετο (*). Τοῦτο αὐτὸ καὶ μέχρι τοῦδε
σώζεται καὶ μᾶλλον τὸ νὰ συζῶσιν ἐν τῷ ἴδιῳ
οἴκῳ πολλὰ μέλη ὡς τὸ «Παπαδάτικο σπίτι»,
τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ὡς τοῦ Ἀβραμίου μὲ 48
μέλη ἐπὶ φιλοξενίᾳ πειθαρχία καὶ ἀρμοδία, ἐξ ἧς
παράγεται ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς
κοινότητος. Διατηρεῖ ἡ κόμη αὕτη δημοτικὸν
σχολεῖον ἀνέκαθεν, ἐξέρχονται δὲ καὶ ἱερεῖς
μορφωμένοι καὶ μοναδικοὶ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱε-
ρωσύνης ὑποῦργημα ἦσαν ἄλλοτε πολλοὶ ἐν Κων-
σταντινουπόλει καὶ ἀλλοῦ ὡς καὶ νῦν δια-
πρέπουσιν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἱερατικῇ τάξει. Τῷ
χρόνῳ ἐκείνῳ ἐξήρχοντο καὶ Ἐπίσκοποι ὡς
καὶ σήμερον ὁ μητροπολίτης Βαλεργάδων κύ-
ριος Βασίλειος, υἱὸς ἀρχιμανδριτοῦ Χρυσάνθου
κατάγεται ἐκ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἀνω Λαμ-
πόβου, οὗτος ἐδίδασκεν ἐν τοῖς ἐν Κεσπορατίῳ
Ζωγραφίσις, εἰτα τὸ 1888 καθηγητὴς τῶν θρη-
σκευτικῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῶν Σερρών, μετὰ
δύο ἔτη ἐν Ἀνδριανουπόλει καθηγητὴς (1891-
1892) καὶ ἱεροκέρυξ καὶ τὸ 1893 Φεβρουαρίου
14 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Λαφουσίας (Χισάρ
Δεμίρ) εἰτα μητροπολίτης Αἰτίστης καὶ Τοπο-
τηρητὴς τῆς Μεγάλῃς Πρωτοσυγγελίας, εἰτα
διωρίσθη Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, καὶ τε-
λευταῖον μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Βαλε-
ργάδων (Βερατίου).

Ἐκ τινῶν σημειώσεων ἐξάγομεν τὰ ἑξῆς:
Κύριλλος Λαμπόβου 1081 ὅταν ἐβασίλευεν

θόλου ἐπεξεργασία αὐτῆς τεχνικὴ λίαν καὶ εὐ-
στοχῆς ἐφ' ᾧ συγγραφεύων πολλῶν καὶ ἐ-
παίνων ἄξιος τυγχάνει ὁ συγγραφεὺς παρ' οὗ
πολλὰ τὰ καλὰ ἀναμένει ἡ πατρίς.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ

ΡΑΠΤΑΙ

Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότη

143 — Ὀδὸς Αἰδίου — 143

ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάν-
νη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται
με ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα ὅλα τὰ
εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικὰς.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ὙΠΗΝΟΥ

Ἡ «ἩΠΕΙΡΟΣ» ΕΝ ΚΡΑΒΑΣΑΡΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἰδιοκτῆτου Π. Κέν-
τρου Ἡπειρώτου.

Τὸ ξενόδοχεῖον τοῦτο εὐρισκόμενον ἐν τῇ κεντρικῇ
πλατείᾳ τῆς πόλεως εἶνε ἐν τῶν καλλιτέρων οἰκημάτων
ἐπὶ ὥραις θέσεως.

Περιλαμβάνει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια,
ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς καθαριότητος με ἐπιπλά ἐντε-
λῶς καινούργη καὶ ὑπηρεσίαν προθυμοτάτην.

Οἱ πολυπληθεῖς διερχόμενοι ἐκ Κρβασαρά ἐπιβάται
θέλουσιν εὖρε πάσας τὰς εὐκολίας.

Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς καὶ ἐζήτησε νὰ πηγαίνουν
(χρονικὸν Δρουπίδος ὑπ. Ἀθ. Πετρίδου σελ.
21 καὶ «Νεολόγος Κ[α]π[ι]τ[α]λ[ο]σ» ἀριθμ. 6,816
Ἀπρίλ. 20 1892 διατριβὴ Νικολάου Γ. Μυ-
στακίδου) νὰ ἰδῇ τὰ χρυσόβουλλα καὶ τὰς συν-
θήκας ἐκάστου τόπου καὶ οἱ Δρουνοπολίται
ἐστέλλον τὸν ἀρχιερέα τῶν Μεθόδιον, ὅστις
ἦν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ νῦν Κολόρου (Κολορι-
τσῆς) ἄνθρωπος σοφὸς καὶ ἐπιστήμων, καὶ
μετ' αὐτοῦ δώδεκα ἄρχοντες ἐκλεκτοὶ ἐ-
παρχίωται αὐτοῦ. Τὸν Δούκα ἐκ τῆς Ἀργυροῦ,
τὸν Μάρκελλον ἐκ τῆς Γάρδης, τὸν Ἀνδρέαν
ἐκ τῆς Χωμύλης, τὸν Ἀγγελίνον ἐκ τῆς Τιτο-
πόλεως, τὸν Κωνσταντίνον ἐκ τῆς Κολόρης,
τὸν Πέτρον ἐκ τῆς Ζωιλίας (α), τὸν Μάρκον
σπουδαῖον ἐκ τῆς Χαονίας, τὸν Ἰωάννην ἐκ
τῆς Παλυανῆς, τὸν Μανόλην ἐκ τῆς Δέλης, τὸν
Λεόντιον ἐκ τῆς Λιβατοβείας, τὸν Κυριακὸν ἐκ
τοῦ Ἀριστίου καὶ τὸν Κύριλλον ἐκ τοῦ Λαμ-
πόβου, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη ὁ βασιλεὺς εὐσεβο-
φρόνως κτλ. Ἐν τινὶ ἐξωφύλλῳ ἐνὸς Κώδικος
τῆς ἐκκλησίας εὗρομεν τὸ «ἔτος ἡσ' (1206)
γέινε πείνα μεγάλη εἰς τὰ μέρη ταῦτα τὸ
ἔοινικι ἕνα φλωρί», καὶ ὀλίγον κατωτέρω «ὁ-
σαιος τολμήσῃ ν' ἀφαιρέσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπὸ
τῆν ἐκκλησίαν ταύτην ὁ τοιοῦτος ἔστω ὡς ἱε-
τόσυλος». Ἐν ἑτέρῳ αἱ (1492) Διονύσιος ἱε-
ρομόναχος».

Τῷ 1500 ἀπαντᾶται ἐπίτροπος Λαμπόβου ὁ
Ἰωάννης. Τῷ 1665 ἀναφέρεται ἐν τινὶ χειρο-
γράφῳ «Ρῆτος ἱερεὺς τοῦ ποτὲ Ἰωάννου χει-
ροτονήθης εἰς τὸ Μοναστήρι». Τῷ 1689 «Ἰω-
άννης ἱερεὺς». Τῷ 1776 ἐπιδιορθώσεις τοῦ
ναοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅστις τότε καὶ Μονὴ Λαμ-
πόβου ἐκαλεῖτο. Τῷ 1729 «Παπᾶ Ἀθανάσιος». Τῷ
1789 ἀπαντᾶται ἱατρός «Γκιγκόλμης» κα-
λούμενος. Τῷ 1801 «διορθώθη ὁ ἱερός τέμπλος
τῆς Παναγίας», ὅστις πρότερον ἦν λίθινος, ἐφ'
οὗ ἦσαν ἄλλοτε στοιχεῖα ἐκ κεράμων προσηρ-
μοσμένα ἐν τῷ τείχει. Τῷ 1818 ἐγένετο ἡ ἀρ-
γυρὰ θῆκη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅστις ἀφ' ἐνός
ἔχει τὴν Βάπτισιν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν Σταύ-
ρωσιν. Τῷ 1833-1838 διδάσκαλος Πέτρος Χρι-
στίδης Λαμπόβιτης, ὅστις ἐγγράμμιτος διδάσκα-
λος καὶ πρωτοφάτης ἐν Ἀργυροκάστρῳ, Χλω-
μῷ αὐτόθι κτλ. Τῷ 1838 Παπᾶ Ἀναστάσιος. Τῷ
1847 Παπᾶ Γεώργιος. Τῷ 1856 πλησίον
Σέλτσης καὶ Λαμπόβου κτισθεῖσα γέφυρα διὰ
7 χιλ. γρόσια δαπάνη Βίτου Μπύρου, Ζωγρά-
φου. Τῷ 1872 ἐπιδιορθώσεις τοῦ ναρθόκοις τῆς
ἐκκλησίας, ὡς καὶ τοῦ γυναικείου, περιοχῆς κτλ.
Τῷ 1880 ἐκτίσθησαν δωμάτια τινὰ τῆς ἐκκλη-
σίας «Ἀρμενικῶν» ὀνομαζόμενα πρὸς ὑποδοχὴν
ξένων ὡς καὶ τὸ ὑδραγωγεῖον. ἐπίτροπος Βασι-
λεὺς Ζαφείρης.

ΔΡΥΙΝΟΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἱστορικὴ περιγραφὴ τοῦ Λαμπόβου
καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Βασιλικοῦ ναοῦ

ὑπὸ Νικολ. Γ. Μυστακίδου

Ἐκ Δρόβιαννης τῆς Ἡπείρου

(ἴδαι συνέχεια εἰς προηγούμενον φύλλον)

Μετέπειτα δέ, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ
χρόνου, ἰδρύθησαν ναοὶ χριστιανικοί, ἐπὶ θεμε-
λίῳ ναῶν ἐλληνικῶν, ὡς καὶ τὸν πάλαι ἐν Λαμ-
πόβῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἀντικατέστησεν ἀνυπερ-
θέτως ὁ νῦν διασωζόμενος ναὸς τῆς Θεοτόκου,
ὅστις ἰδρύθη δαπάνῃ τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιᾶ-
νου τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ἀποκατέστη ναὸς περιφη-
μος καὶ πλουσιώτατος, πλουσιώτατα ἱερὰ σκευὴ
καὶ ἄμφια ἔχων, ὡς καὶ χειρόγραφα τινα,
ἐκ κοκκίνης μελάνης τὰ ὅποια διεφώτιζον τὴν
ἱστορίαν τῆς Ἡπείρου κ.τ.λ. ἐν οἷς καὶ τὸ χρο-
νικὸν Δρουπίδος, ὅπερ ἀνεκάλυξεν ὁ κ. Ἀθ.
Πετρίδης. Λέγεται πῶς ἱερεὺς τις ἐκ Σέλτσης
ἀντέγραψε χειρόγραφα τινα, ἀλλὰ πάντα ταῦτα
ἀπωλείσθησαν περὶ τὴν ἰδ'. ἑκατονταετηρίδα,
καθ' ἣν καὶ ὁ τίμιος Σταυρὸς ἐσώθη εἰς τὴν ἐν
Σταγοπόλει Μονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἥτις
πρότερον ἦν παρεκκλησίαν, καὶ ἱερεὺς τις Ἀνα-
νίας ἐπικαλούμενος, ὑπῆγε μετὰ ταῦτα καὶ πα-
ρέλαβε τὸν τίμιον Σταυρὸν, τὸν ὁποῖον ἐθέσεν
εἰς τὴν θέσιν του, εἰς ἣν ἦν πρότερον. Κατ'
ἐκείνην τὴν ἐποχὴν καὶ βραδύτερον εἰσέτι μετη-
νάστευσάν τινες οἰκογένειαι καὶ κατώκησαν εἰς
ἄλλα χωρία, ὡς εὗρηκαμεν ἐμπροσθεν καὶ οἰ-
κογένειαι τις «Τσέτα» καλούμενη ἀποκαταστά-
θεισα εἰς τὴν τῆς Τεπελένης ἐπαρχίαν καὶ ἀπέ-
τελεσεν ἐκεῖσε κοινότητα «κάτω Λάμποβον» ὀ-
νομαζομένην, ἥτις εἶναι ἀποικία ἐκ τοῦ Ἀνω
Λαμπόβου, οὗτινος οἱ κάτοικοι καυχῶνται διὰ
τὸν πρωτοπαθάριον Κωνσταντίνον, ὅστις προ-
εκτήσατο τοιοῦτον ὄνομα ζῶν καὶ μετὰ θάνα-
τον εἰσέτι δεικνύουσι καὶ τὴν θέσιν εἰς ἣν ἦν
ἐκτισμένος ὁ οἶκος του. Πρὸς τοῦτοις τὸ
ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου διασώζεται εἰσέτι ἐν
τινὶ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχή.

Ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησίᾳ
τὴν μαρμαροκτισμένην
πῶχει ταῖς κόναις ταῖς χρυσαῖς
τὰ ξομπλιαστὰ φανάρια
ἐδῶ παπάδες λειτουργοῦν
κι' ἀναγνώσται ψάλλουν.
Ψάλλουν τὸ Ἅγιος ὁ Θεὸς
καὶ τὴν τιμιωτέραν

ἐκκλησίᾳ μου ποῖός σε κτίσσε
καὶ ποῖός σε ζωγραφόσσε ;

(*) Ὀδυσ. Δ. στίχ. 60.

(*) Ἰδε Ζηγορικά καὶ Ἡπειρ. Μελ. Μολασσοῦ.